

Cine a produs dihonnia?

8 iunie 2009

Gili Cârstea

Am descoperit vinovatul pentru „dihonnia” care bântuie printre noi, așa cum spunea cineva recent.

Nu, nu este solia 1888.

Nici prăpădiții aceia de pastori adventiști din 1888, Jones și Waggoner, pe care îi blamează toată suflarea.

Nici împotrivirea sistematică a conducerii bisericii din toată această perioadă de timp.

Nici poporul, care sforăie de trosnesc băncile din adunare.

Nu, n-ați ghicit. Nu este nici gsm1888 și cărțile lor controversate, în frunte cu „broșurica bleumarin.”

Știți cine este adevăratul vinovat?

Este chiar bunul Dumnezeu. Și culmea, ne-a spus-o din timp, să nu cumva să ne ia prin surprindere și să începem să ne certăm și să ne acuzăm între noi ca... era să-mi scape o vorbă urâtă. Ia uitați oameni buni de când ne-a spus-o, și noi nu ne-am prins nici până în ziua de azi:

„Dați-mi voie să spun că Domnul va proceda în această ultimă lucrare foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești... Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini și desăvârși lucrarea Sa în neprihănire” (TM 300).

Ați văzut? El este făcătorul de rele. El lucrează, în „această ultimă lucrare,” foarte diferit de „ordinea firească a lucrurilor,” iar noi ne încăierăm și ne sugrumăm unii pe alții.

Păi de ce așa? De ce „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor”? Ce are „ordinea firească,” de nu mai poate lucra prin ea? A expirat? A ruginit? A fost abandonată și nouă nu ni s-a spus? E frumos așa, din partea Lui, să schimbe brusc metoda de lucru și să lase cu ochii în soare o întreagă biserică?

Domnul trișează. Nu e corect. Auziți, pe o cale „contrară planurilor omenești”...

Cum adică, „contrară” planurilor? Ce e rău cu planurile, de nu mai vrea să lucreze în armonie cu ele? De ce avem departamente peste departamente, fiecare cu proiecte, buget, dări de seamă, unde frații plănuiesc la greu înaintarea lucrării?

Ne-a lăsat ani de zile să ne exersăm cu „ordinea firească” până ni s-a șampilat în ADN, și acum, tocmai la sfârșit, bang! Schimbă metoda și dă foc bisericii. E cinstit așa? Este „etic”?

Păi dacă venea solia 1888, drăguța de ea, după „ordinea firească” a lucrurilor, adică de la CG în jos la vale până la districtul local, credeți voi că mai cârâia cineva? Stăteau băieții în poziție de drepti ca la paradă, cu ovații și scrisori de recunoștință, cu flori și daruri ca la nuntă.

Păi dacă „broșurica bleumarin” ar fi fost publicată de numele sonore ale marilor noastre case de editură, vă imaginați că mai trebuia să stea cineva pe la poarta adunărilor noastre, încasând blesteme, priviri furioase, jigniri elaborate și alte drăgălășenii de acest gen? Nu, vă spun eu sigur. Era distribuită ca sfânta cină, direct pe tavă de frații pastori, prezbiteri cu binecuvântare și alți patrioți care acum iau lecții de karate, la propriu, să combată cu succes erezia bleumarin.

Și credeți că asta e tot? Vă înșelați:

„Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungera Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice” (5 T 81).

Hopa! Acum ne atacă la plexul solar. Asta e trișerie curată. Păi am cheltuit bani serioși, energie și timp pentru o basculă de PhD-uri, MD-uri și alte diplome de merit de pe la marile universități ale lumii, și acum ne trezim că oamenii de la care așteptam noi să vină lumina sunt lăsați pe banca de rezerve, iar în teren apare neica nimeni din divizia C, cu tricoul decolorat și fără crampoane la adidași. Este frumos așa? Este... ah, era să zic iar „etic,” dar gata, m-am săturat. Să nu mai aud expresia asta!

Sora noastră problematică, aceea cu profețiile, spune aici că Domnul va lucra așa ciudat doar acum, în zilele noastre, în „această ultimă lucrare” de la sfârșitul timpului. Dacă stăm bine să ne gândim, cred că Domnul este un recidivist înrăit, și de aceea propun să se ia măsuri drastice cu El. Ba, dacă mă mai gândesc o dată, și ea a spus cândva că Domnul nu este la prima abatere. Am găsit. Aici:

„Domnul lucrează deseori așa cum nu ne așteptăm noi. El ne surprinde descoperindu-Și puterea prin uneltele alegerii Sale, în timp ce trece pe lângă cei de la care ne așteptăm noi să vină lumina” (GW 126).

Și chiar așa este. De aceea spun eu că este recidivist. Lucrează deseori așa cum nu ne așteptăm noi.

Vă amintiți, când a fost dihononia aia mare, acum 2000 de ani, că și atunci a lucrat „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor”? Cât L-ar fi costat să colaboreze cu bunii și devotații frați din conducerea bisericii? Dar nu, El alege o mână de pescari, vameși, zeloți... ce mai, derbedei după toate criteriile societății lor. Ah, și ce scandal a ieșit, ce dihonie, cât sânge nevinovat, ce monstruoșitate care bântuie și azi prin lumea noastră postmodernistă și emancipată!

Ce frumos era, ce liniște și armonie, ce pace, dacă vestea bună că împărăția s-a apropiat ar fi fost dusă de cadrele de la seminar, în frunte cu marele preot, toți îmbrăcați în odăjdii sfinte... Cum să nu se revolte poporul, când se trezea la ușa sinagogii sabbat de sabbat cu echipa fantomă care nu știa să strige decât „silnicie și apăsare”? Cum să nu ceară măsuri administrative împotriva acestei lucrări de „inovație și dezintegrare”?

Deci fărădelegea este dovedită. Și este premeditată. Și este confirmată de istorie: Ne lasă ani de zile să credem că lucrează după „ordinea firească,” și deodată schimbă regulile jocului, lucrând „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor.”

Ce ziceți oameni buni? Sunteți de acord că El este făcătorul de rele?

Acesta este motivul războiului civil în plină desfășurare acum, cu cadavre și sânge împrăștiate pe toate ulițele Ierusalimului. Aiurea, cetatea păcii... O cetate setoasă de sânge și incapabilă să înțeleagă de ce Domnul lucrează și acum „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor.”

Așa că nu este de mirare dacă poporul acesta Îi va cere bunului Dumnezeu să-Și facă scrisoare de retragere din biserică, ca să putem reveni și noi la liniștea, armonia și pacea după care așa duios și profund suspinăm. Să facă El bine și să lucreze după ordinea firească a lucrurilor, ca să se încheie odată dihonnia asta care mă ține departe de frații mei. Ce s-ar mai bucura ei să-mi folosesc și eu „rafinamentul și ingeniozitatea aparte” pentru o cauză mai bună.

Abia aștept să mă îmbrățișeze din nou frații cu drag, să mă strige „Maicăle” pe holurile marilor noastre comunități, să mă întrebe dacă Meg s-a măritat sau continuă să-și plângă singurătățile pe umărul meu, la Hitching Post, îmbrăcată în rochia aia roșie care părea că îi devorează toată vlaga. Ah, ce turnee de succes aș face cu Carol și Jennifer prin toată diaspora...

Dar cel mai drag cred că mi-ar fi momentul întâlnirii cu Jim. El mi-a cam purtat sâmbetele în toată această perioadă, și ce glorios ar fi momentul când amândoi, cu Meg și Sybil alături, am apărea la amvonul comunității Maranata, anunțând că pregătim partea a doua a dramatizării care ne-a luminat tinerețea. Cred că evenimentul ar merita chiar transmis în direct la Speranța TV. Să vadă toată frățietatea ce armonie și pace putem avea, atunci când lucrăm după ordinea firească a lucrurilor.

Deși știu că pastorul Joe ar fi un pic trist. El are un fler aparte, care i-a spus mereu că Dumnezeu nu prea lucrează după ordinea firească a lucrurilor. El știe că s-ar încinge din nou hora în jurul acestui munte, și că nici copiii copiilor noștri n-ar mai mirosi vreodată granițele țării făgăduite. Adio Adirondacks, adio conserve și nuci sparte la lumina opaițului, adio zgomot de sănii cu motor în toiul nopții, și mai ales adio „sfânta duminică.”

***